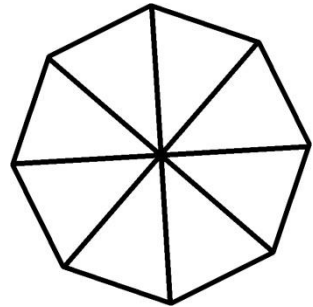

2. postní týden

Úkol na týden: Přečti si následující příběh a vybarvi a vystřižni drahokam:

O tom, co se stalo na cestě z Jeruzaléma do Jericha

Bylo právě poledne. Lidé seděli u oběda a libovali si, že doma je přece jen pěkný chládek. Na cestě z Jeruzaléma do Jericha bylo pusto a prázdno. Ale ne docela - po té opuštěné silnici přece jen někdo šel. Mohl se jmenovat Šimon, Jan či Zachariáš, právě tak jako Juda, Josef nebo Jakub. Však náš příběh je už tak starý, že snad na jménu ani nezáleží. Stejně by nám moc neřeklo o tom unaveném a zaprášeném člověku, který šel a šel, protože chtěl ještě za světla dojít do Jericha. Už se těšil, jak si tam odpočine.

Těšil se, těšil, ale marně. Už dlouho jej pozorovaly ostříží oči zlých loupežníků, kteří tam čas od času přepadávali opuštěné pocestné. Když zašel muž do skalnatého údolí, kde byly z obou stran jen samé skály a nikde ani ptáčka živáčka, loupežníci se na něj vrhli. Ani si nepřejte vědět, jak ho zřídili! Snad by ho ubili k smrti, kdyby je nepolekaly nějaké vzdálené kroky. A tak jen popadali peníze, strhli z něho ještě pěkné šaty a zmizeli, jako by se po nich zem slehla.

Netrvalo dlouho a objevil se vysoký muž s krásnou bílou bradou. Šel na výlet, a proto si vzal své nejlepší šaty. Byl to kněz z Jeruzaléma, kterého si všichni lidé vážili. Zastavil se u zraněného, díval se na něj z levé strany, podíval se na něj z pravé strany, viděl, jak mu teče krev a jak je celý špinavý - ale když on si zrovna vzal takové hezké šaty a jde na výlet, kdepak, to by se všechno pokazilo! A šel dál.

Za chvíli tudy šel Levita. Pan Levita měl moc starostí a moc práce v jeruzalémském kostele. Vždyť tam uklízel a dělal pořádek, a teď pospíchal, aby to všechno stačil. Když uviděl, že u cesty leží zraněný člověk, který vypadal jako bez života, ani ho nenapadlo, že by mu měl pomoci. Kdoví, co to je zač a s

kým se pral - jistě to bude nějaký pěkný ptáček! A ještě přidal do kroku, aby byl doma včas a všechno pěkně stačil.

Za chvíli bylo slyšet hlasité Í-Á, Í-Á a na cestě se objevil šedivý oslík, který si ve své oslí řeči asi něco veselého vyprávěl, protože dobrácky pokyvoval hlavou, a vypadalo to, jako by se usmíval. Jeho pán, který se na něm vezl, byl hodný a měl ho rád. Jeli spolu asi do Samaří, protože tam bydleli, stejně jako ostatní Samaritáni. Lidé z Jeruzaléma je neměli rádi, posmívali se jim, nadávali jim, a tak byl každý Samaritán rád, když už byl za branami jeruzalémských hradeb a blížil se k domovu.

Ale tu se oslík zastavil. Na silnici ležel ten nebožák z Jeruzaléma. Samaritán seskočil, a zatímco oslík soucitně stříhal ušima nad tím neštěstím, rychle vyndával obvazy a léky, které vozil pro strýčka Příhodu s sebou. Ani ho nenapadlo přemýšlet o tom, že možná právě tenhle člověk si z něho dělal včera legraci, když byl nakoupit v Jeruzalémě. Slonil se k němu a těšil ho: "Uvidíš, že zase budeš chlapík, jen počkej! Mám výbornou mast, ta tě vyléčí, jen se neboj!"

A hned mu očistil bolavé rány rudým vínem, dal na ně tišivou mast, všechny pěkně ovázal a milého muže vyzdvihl na oslíka. Jednou rukou ho opatrně přidržoval a ten nešťastník se hned cítil lépe. Samaritán si s ním vyprávěl a zase ho těšil a zase na něj tak pěkně mluvil, aby si z toho nic nedělal, že se uzdraví a že bude všechno v pořádku. A tak jeli a jeli, až konečně u jednoho velkého domu na pokraji městečka Samaritán zastavil. Měl před sebou ještě dalekou cestu a jeho ovázaný přítel byl už unaven a potřeboval si odpočinout. Ten dům - to byl hostinec a hodný pan hostinský je hned zval dál. Samaritán vzal nemocného do náruče a šel za ním. Tady se bude mít dobře, pomyslel si, a brzy se tu uzdraví.

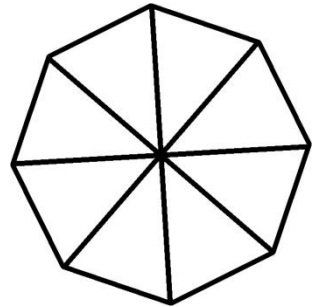
Zašel ještě za hostinským, dal mu dva stříbrňáky a poprosil ho, aby se o jeho přítele pečlivě staral. Však se zanedlouho zase vrátí a ještě mu dobře zaplatí za všechno ošetřování. A už se rozloučil, na všechny se usmál, zamával, pohladil oslíka mezi ušima a vyjel k modrým horám, za něž právě zapadlo slunce.

2. postní týden

Úkol na týden: Přečti si následující příběh a vybarvi a vystřižni drahokam:

O tom, co se stalo na cestě z Jeruzaléma do Jericha

Bylo právě poledne. Lidé seděli u oběda a libovali si, že doma je přece jen pěkný chládek. Na cestě z Jeruzaléma do Jericha bylo pusto a prázdno. Ale ne docela - po té opuštěné silnici přece jen někdo šel. Mohl se jmenovat Šimon, Jan či Zachariáš, právě tak jako Juda, Josef nebo Jakub. Však náš příběh je už tak starý, že snad na jménu ani nezáleží. Stejně by nám moc neřeklo o tom unaveném a zaprášeném člověku, který šel a šel, protože chtěl ještě za světla dojít do Jericha. Už se těšil, jak si tam odpočine.

Těšil se, těšil, ale marně. Už dlouho jej pozorovaly ostříží oči zlých loupežníků, kteří tam čas od času přepadávali opuštěné pocestné. Když zašel muž do skalnatého údolí, kde byly z obou stran jen samé skály a nikde ani ptáčka živáčka, loupežníci se na něj vrhli. Ani si nepřejte vědět, jak ho zřídili! Snad by ho ubili k smrti, kdyby je nepolekaly nějaké vzdálené kroky. A tak jen popadali peníze, strhli z něho ještě pěkné šaty a zmizeli, jako by se po nich zem slehla.

Netrvalo dlouho a objevil se vysoký muž s krásnou bílou bradou. Šel na výlet, a proto si vzal své nejlepší šaty. Byl to kněz z Jeruzaléma, kterého si všichni lidé vážili. Zastavil se u zraněného, díval se na něj z levé strany, podíval se na něj z pravé strany, viděl, jak mu teče krev a jak je celý špinavý - ale když on si zrovna vzal takové hezké šaty a jde na výlet, kdepak, to by se všechno pokazilo! A šel dál.

Za chvíli tudy šel Levita. Pan Levita měl moc starostí a moc práce v jeruzalémském kostele. Vždyť tam uklízel a dělal pořádek, a teď pospíchal, aby to všechno stačil. Když uviděl, že u cesty leží zraněný člověk, který vypadal jako bez života, ani ho nenapadlo, že by mu měl pomoci. Kdoví, co to je zač a s

kým se pral - jistě to bude nějaký pěkný ptáček! A ještě přidal do kroku, aby byl doma včas a všechno pěkně stačil.

Za chvíli bylo slyšet hlasité Í-Á, Í-Á a na cestě se objevil šedivý oslík, který si ve své oslí řeči asi něco veselého vyprávěl, protože dobrácky pokyvoval hlavou, a vypadalo to, jako by se usmíval. Jeho pán, který se na něm vezl, byl hodný a měl ho rád. Jeli spolu asi do Samaří, protože tam bydleli, stejně jako ostatní Samaritáni. Lidé z Jeruzaléma je neměli rádi, posmívali se jim, nadávali jim, a tak byl každý Samaritán rád, když už byl za branami jeruzalémských hradeb a blížil se k domovu.

Ale tu se oslík zastavil. Na silnici ležel ten nebožák z Jeruzaléma. Samaritán seskočil, a zatímco oslík soucitně stříhal ušima nad tím neštěstím, rychle vyndával obvazy a léky, které vozil pro strýčka Příhodu s sebou. Ani ho nenapadlo přemýšlet o tom, že možná právě tenhle člověk si z něho dělal včera legraci, když byl nakoupit v Jeruzalémě. Slonil se k němu a těšil ho: "Uvidíš, že zase budeš chlapík, jen počkej! Mám výbornou mast, ta tě vyléčí, jen se neboj!"

A hned mu očistil bolavé rány rudým vínem, dal na ně tišivou mast, všechny pěkně ovázal a milého muže vyzdvihl na oslíka. Jednou rukou ho opatrně přidržoval a ten nešťastník se hned cítil lépe. Samaritán si s ním vyprávěl a zase ho těšil a zase na něj tak pěkně mluvil, aby si z toho nic nedělal, že se uzdraví a že bude všechno v pořádku. A tak jeli a jeli, až konečně u jednoho velkého domu na pokraji městečka Samaritán zastavil. Měl před sebou ještě dalekou cestu a jeho ovázaný přítel byl už unaven a potřeboval si odpočinout. Ten dům - to byl hostinec a hodný pan hostinský je hned zval dál. Samaritán vzal nemocného do náruče a šel za ním. Tady se bude mít dobře, pomyslel si, a brzy se tu uzdraví.

Zašel ještě za hostinským, dal mu dva stříbrňáky a poprosil ho, aby se o jeho přítele pečlivě staral. Však se zanedlouho zase vrátí a ještě mu dobře zaplatí za všechno ošetřování. A už se rozloučil, na všechny se usmál, zamával, pohladil oslíka mezi ušima a vyjel k modrým horám, za něž právě zapadlo slunce.